

„Kde máš kamošov?“ opýtala sa Zoja. Pocítila o tú babu náhlu starosť. Dievčina mávla voľnou rukou, že na tom nezáleží. „Potrebujem si sadnúť...“ zamumlala.

Zoja ju schmatla za lakeť a usadila na najbližšiu drevenú lavičku. „Lepšie?“ kvokla si k nej, aby mali tváre na rovnakej úrovni.

Dievčina slabo prikývla. Schovala si tvár do dlaní. „Chcem ísť domov... chcem ísť domov...“ hovorila dookola.

„Mala by si ju tam zobrať,“ prihovoril sa Zoji chlapík, čo sedel oproti. „Tvoja kamarátka to s pitím značne prehnala.“

„To nie je moja kamarátka,“ bránila sa Zoja.

Chlapík len pokrčil plecami. Prestal im venovať pozornosť.

„Kde bývaš?“ vyzvedala Zoja. Zatriasla dievčaťom, pretože sa jej zdalo, že mu padajú viečka. „Haló, teraz nesmieš zaspáť!“

„Čo?“ zažmúrilo na ňu dievča.

„Dočerta,“ zahundrala Zoja. Cítila, ako telo dievčaťa ochablo. Zúfalo sa obzerala okolo seba, či náhodou niekto toto dievča nespozná a nepribehne jej na pomoc. Popritom sa snažila udržať dievča v sede. Bolo maličké, ľahučké, ale aj tak s tým mala Zoja problém. „Dočerta!“

Minúty sa vliekli. Na pódiu sa striedali rôzni folkoví umelci a ľudia im nadšene tlieskali. Zoja horúčkovo premýšľala, ako túto situáciu vyriešiť.

Potom kútikom oka zachytila nejaký pohyb.

„Tak tu si, Mia,“ hrnul sa k nim akýsi chalan. „Všade som ťa hľadal...“

Ochabnuté telo dievčaťa, ktoré Zoja udržovala vo vzpriamennom sede, náhle ožilo. „Adááám! Zober ma domóóóv!“

Adam pozrel na Zoju.

„Ahoj, dobrá víla,“ usmial sa. „Konečne mám dôvod veriť, že naozaj existuješ. Ako dlho už strážiš túto stratenú ovečku?“ Schytil Miu do mocných rúk a postavil ju na nohy. Tá sa oňho ihneď oprela.

„Pár nekonečných minút,“ prinútila sa odvetiť Zoja. Pri pohľade na drobnú Miu zakvačenú do Adama pocítila blšie uštipnutie. Závidela jej – a ako veľmi!

Ihneď sa za túto nepochopiteľnú myšlienku zahanbila. Sklopila zrak na špičky svojich tenisiek. Nijako to však nepomohlo, obraz Adama jej aj tak pred očí nezmizol. Ach!

Bol to ten najzaujímavejší chalan, akého kedy videla. Mal strapaté svetlé vlasy, ktoré mu prikrývali uši a siahali mu až na krk. Na opálenej tvári mu žiarili oči farby tekutého zlata. A keď sa usmial, na líčach mal jamky.

Zoja sťažka preglgla. Pohľad jej sám od seba zaletel k Adamovej postave. Mal na sebe tmavozelené tričko s nápisom *Po tráve sa smeje*, ktoré odhaľovalo tetovanie ťahajúce sa po celej dĺžke jeho ľavej ruky. V porovnaní s jeho priateľkou Miou bol obrovský, no vysokú Zoju prerástol len o pár centimetrov.

Sledovala ho, ako sa prihovára Mii, ako ju pohľadza po vlasoch. Zoja narýchlo schmatla svoju kofolu a plánovala zdrhnúť. Nemohla sa na to dlhšie dívať. Jednoducho nemohla.

„Dobrá víla!“ zavolať na ňu Adam. „Môžem ťa ešte o niečo požiadať?“ Zoja zamrzla na mieste. „Počúvam.“

Adam, s Miou stále pritisnutou k svojmu telu, k nej podišiel bližšie. „Potrebujem pomoc,“ kývol hlavou na Miu. „Sám ju nezvládnem.“

„Je o polovicu menšia a ľahšia ako ty,“ uškrnula sa Zoja.

„Môžem si ju prehodiť cez plece, ale niešť ju až na opačný koniec mesta, to je nadľudský výkon aj pre takého mocného chlapa, ako som ja.“ V očiach mu šibalsky zaiskrilo.

„Ako ti pomôžem? Výškou sa ti možno vyrovnám, ale premeniť sa na mocného chlapa neviem.“

Adamovi sa na líčach znova objavili tie rozkošné jamky. „Mohla by si zostať tým, čím práve si, zobrať jej sako, tašku a pridržovať ju z jednej strany.“

Zoja pokrútila hlavou. „Týmto spôsobom budeme všetci traja krivkať cez celé mesto aj dve hodiny.“

„A v tom je problém?“ opáčil Adam nevinne.

Zasmiala sa. „Čo ak tu mám partiu, ktorá ma onedlho začne hľadať?“

„Oznám im, že máš súrnu prácu. Určite to pochopia.“

Zoja chvíľu váhala. Pozrela na pohár kofoly, ktorý stále stískala v ruke. „Mám lepší návrh,“ nadhodila vážne. „Skús si nájsť na túto práčičku niekoho iného.“

„Nikomu inému na blahu a bezpečí mojej malej kamošky nezáleží,“ zvažnel aj on. Krátko sa poobzeral okolo seba. „Stavme sa, že keby nebolo teba, títo ľudia by ju nechali váľať sa v blate. Nezaujímajú ich nič okrem piva a vlastných potrieb.“

„Keby do mňa tvoja kamoška nenarazila, pravdepodobne by som si ju ani nevšimla a šla by som ďalej. Maximálne by som jej venovala jeden lútostivý pohľad.“

Adam sa na Zoju skúmavo zahľadel. „Tomu neverím.“

„Nechcem ti brať ilúzie, ale ja nie som žiadna dobrá víla. A navyše, vôbec ťa nepoznám.“

„Tak to začnime naprávať,“ navrhol veselo.

Zoja opäť pokrútila hlavou. „Prečo by som mala s tebou niekam ísť?“

„Lebo ja na dobré víly verím, na rozdiel od teba. Lebo nie som žiadny úchyl ani vrah, iba nezodpovedný chlapec, ktorý do Mie lial jednu hrušku za druhou a neuvedomil si, že to môže dopadnúť zle. Chcem si napraviť reputáciu pred jej rodičmi, odviecť ju domov a vrátiť sa sem na koncert Ploštín Punku.“ Stíšil hlas. „A chcem si napraviť aj reputáciu pred tebou. Mohol by som začať tým, že sa slušne predstavím, čo povieš...“ Natiahol k nej ruku. „Ja som Adam.“

Jeho ruku prijala. „Zoja,“ usmiala sa.

„Adam a Zoja, to je pecka,“ uškrnul sa. „Ako ti hovoria doma?“

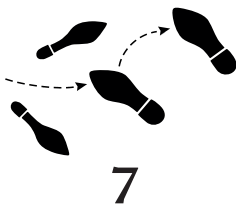
Tvár jej hneď stvrdla. „Nijako.“ Odjakživa bola iba Zoja. Pre rodičov i pre kamarátov.

„Tak ja ti budem hovoriť dobrá víla,“ oznámil milo, ale nekompromisne. Pozrel na Miu, ktorú schovával pod pazuchou. Potom mu zrak zaletel naspäť k Zoji. „Ako si sa rozhodla? Pomôžeš mi alebo nie?“

„Ak budem súhlasiť, pôjdeš so mnou na koncert Ploštín Punku?“ opýtala sa nervózne. „Tiež by som ich chcela vidieť a moja Nala sa kamsi vyparila...“ Zachvela sa. „Nechcela by som byť medzi všetkými tými pripitými chlapmi sama.“

Venoval jej dlhý pohľad. „Môžeš so mnou rátať,“ ubezpečil ju.

Chvíľu na seba bez prestania hľadeli. Nakoniec to Zoja nevydržala a odvrátila pohľad ako prvá. „Tak fajn,“ zamrmlala. „Poďme na to.“

Mia bývala na úplne opačnom konci mesta, presne ako povedal Adam. Zoju potešilo, keď zistila, že jej neklamal. Čakala ho pred ružovou bytovkou, sediac na studených schodoch. Aj keď podopierať bezvládnú Miu nebolo až také ľahké, cesta sem ubehla rýchlo. Z Adama sa totiž vykľul skvelý spoločník. Neustále Zoju zabával, bol milý a usmievavý. Dokázal ju rozosmiať, čo Zoja pokladala za malý zázrak.

Stískala si ruky v lone a srdce jej trepotalo v hrudi ako pojašené. Snažila sa krotiť ho, no jej snaha bola márna. Vnútro jej spaľovalo očakávanie, príjemne zmiešané s nervozitou. *Božemôj*, pomyslela si, *určite som sa zbláznila.*

Vylakane sa strhla, keď jej za chrbtom buchli dvere.

„Jéééj, tak ty si mi nezdúchla?“ usmieval sa Adam potešene. „To pokladám za dobré znamenie.“

Zoja sa rýchlo postavila. „Dúfam, že si pripravený splniť svoju časť dohody.“ Oprašovala si legíny, aby si nejako zamestnala roztrasené ruky. „Ja som svoju splnila.“

„O mojom slove nepochybuj, dobrá víla,“ žmurkol na ňu. „Ale mám jednu otázku.“

Vzdychla. „Sem s ňou.“

Naklonil hlavu nabok a nespúšťal z nej oči. „Zaujalo ma, čo si povedala. Vraj nechceš byť medzi všetkými tými pripitými chlapmi sama. Nevadí ti, že aj ja som trochu pripitý?“

Z tváre sa jej vytratila farba. „Nepostrehla som...“ Zarazene si zahryzla do pery a odvrátila pohľad.

Adam precedil cez zuby nadávku. Jej bledá tvár ho znepokojila. Podišiel k nej a vzal ju za obe ruky. „Pozri sa na mňa, dobrá víla. Nechcel som ťa vystrašiť, veríš mi? Len som k tebe úprimný, aby si si od toho veľa nesľubovala.“

„Žiadny strach,“ prehovorila. „Možno vyzerám zúfalo, ale nebudem sa po tebe vešať, ani nič podobné.“

„Tak som to nemyslel...“

„Potrebujem len spoločnosť, chápeš?“ skočila mu do reči. „Pocit, že pri mne stojí niekto... schopný zabrániť tomu, aby som sa znova začala báť.“

„Ako to myslíš? Máš s opačným pohlavím zlé skúsenosti?“

Mávla rukou. „Nechajme to tak. Vráťme sa na festival.“

Mierne sa zamračil, ale rešpektoval, čo povedala. Bok po boku vykročili do tmavých ulíc. „Dáš si žuvačku?“ zmenil tému Adam. Ustavične visel očami na jej tvári. „Dnes som si kúpil dražé *sweet mint*. Môže byť?“

Prikývla.

„Fajn,“ povedal ticho. „Žuvanie odbúrava stres, dodáva mozgu kyslík, uzdravuje, stabilizuje obranyschopnosť a bojuje proti zubnému kazu.“

Usmiala sa. „Čo z toho chceš u mňa docieľiť?“

„Chcem nadviazať priateľstvo.“

„To sa ti so žuvačkou nepodarí.“

„Prečo nie?“

„Je to proti všetkým výstrahám rodičov a radám z dievčenských časopisov. Nerozprávaj sa s cudzími ujami, nikdy od nich nezober cukrík ani čokoládu. A nenastupuj s nimi do auta.“

Zasmial sa. „Ja nie som ujo, nemám tu auto a nenúkam ti sladkosti.“

So záujmom naňho pozrela. „Koľko máš rokov?“

„Devätnásť. A ty?“

„Šestnásť.“

„Vyzeráš staršie.“

„Moja výška mnohých zavadza,“ priznala. Začala sa báť, že jej bude klásť ďalšie otázky na telo, a tak radšej rýchlo zmenila tému. „Máš rád Ploštín Punk?“

„Ich cédečko by som si nekúpil, ale obdivujem ich zmysel pre humor. Na vystúpeniach vždy vytvoria geniálnu atmosféru, roztancujú starých aj mladých...“ Pokrčil plecami. „Zábavy nie je nikdy dosť.“

„Takže sa bavíš rád.“

„Uhm. Ty nie?“

„Nemám sa s kým. A vlastne... ani nemôžem. Otec ma po ôsmej večer odmieta pustiť aj do záhrady.“

„Prečo ťa dnes pustil?“

Zoja sklopila zrak. „To je dlhý príbeh,“ zašepkala. Nechcelo sa jej o tom hovoriť. Nechcela myslieť na otca ani na to, čo ju čaká, keď sa dnes vráti domov.

Adam prikývol. Hoci bol nesmierne zvedavý, vycítil, že Zoja potrebuje niečo iné, ako spovedať sa z toho, čo cíti, čo urobila alebo

neurobila. Všimol si, ako sa nahrbila, keď začala hovoriť o svojom otcovi. Zazdalo sa mu, že Zoja doma nemá na ružiacich ustlané. Rozhodol sa, že sa pokúsi jej chmáry rozohnať.

Zvyšok cesty ju zabával rozpráváním smiešnych príbehov, ktoré zažil on alebo jeho kamaráti. A keď vošli do areálu, v ktorom sa konal folkový festival, vzal ju pod pazuchu a kľučkoval s ňou pomedzi natriasajúci sa dav.

Ploštín Punk už veselo vyhrával.

*Španielky majú vlasy dlhé / brodia sa trávou bosonohé/ a šiat
sa snažia zbaviť ako pút / stratil som hlavu kvôli jednej/ a po-
tom som sa cítil biedne / srdce mi z lásky išlo roztrhnúť.*

Zoja sa dala pohltiť pohodovou atmosférou. Zamerala pozornosť na originálnu hudbu, vtipné texty. Netrvalo dlho a začala sa kyvkať do rytmu.

„Zatancujeme si?“ zakričal jej Adam do ucha.

Pustila sa do neúprimného smiechu. „Čože? Ja a tancovať?!“

*O Španielkach vie každý svoje / ich oči štípu ako roje / a telá
znejú ako korida / jednu som v Pribyline stretol / bola tak krás-
na ako leto / a na nič viac som sa už nepýtal.*

Adam ju strhol na seba. Vykrúcal ju na jednu stranu, potom na druhú. Hopkal a skackal, ľudia v okolí sa mu s pobavenými úsmevmi vystupovali z cesty. Zoja nechápala. Adam dokonale vystihol rytmus a neustále sa usmieval. Zdržal sa akýchkoľvek poznámok na jej upätosť.

Pomaly uvoľnila stuhnuté telo. Zistila, že mu môže dôverovať. Tancoval totiž božsky.

„Aj ty si taká Španielka,“ zachytila zrazu v hluku jeho hlas.

Udivene naňho pozrela. „Nezmysel.“

„Prečo?“ Na líkach mal svoje pekné jamky. „Svetlé oči, výrazné obočie, kučeravé vlasy... Mohla by si si ich rozpustiť? Aspoň na chvíľu...“

Ruka jej vyletela k vlasom bez toho, aby si to vôbec uvedomila. „No, sú príliš nepoddajné... hm. Otec mi neustále vykrikuje, že sa mám dať ostrihať nakrátko, pretože moje vlasy nachádza v každej izbe, do ktorej vojdem.“ Uškrnula sa. „Strašne plžnem.“

„Možno pomôže, ak si dáš podstrihnúť končeky a nebudeš si vlasy tak často sťahovať gumičkou.“

Zasmiala sa. „Nejako sa vyznáš...“

„Mám dve staršie sestry,“ žmurkol na ňu. „Tak ako? Dopraješ svojim vlasom trochu slobody?“

Prv, ako sa vôbec zmohla na protest, na pleciah jej dopadli vlastné vlnité vlasy. Pozrela na Adama a chcela ho zvoziť pod čiernu zem za jeho opovážlivosť, ale slová sa jej zasekli v hrdle.

„Bože dobrý!“ zamrmlal. Oči mu žiarili nefalšovaným obdivom. „Nič krajšie som doteraz nevidel. Vily sú naozaj nadpozemsky krásne stvorenia.“

Do líc sa jej nahrnulo teplo. Vôbec nevedela, čo by na to mala povedať, tak radšej mlčala. Asi je naozaj opitý. Prečo by jej inak hovoril také pekné veci?

Prispôsobila sa vlneniu jeho tela, dala sa ním viesť. Onedlho sa jej v žilách radostne rozprúdila krv. Krútila sa jej hlava, plietli nohy a Ploštín Punk vyhrával a vyhrával. Svet sa scvrkol iba na Adama a ľahučký tanec, ktorý spoločne s ním predvádzala.

Nebola Španielka, bola to Rómka / Aranka z osady z vyšného konca/ jej otec bol vajda, mal lážo-plážo / ale mňa nechceli, lebo som gadžo.

Enja Rúčková
**Žuvačkový
kráľ**

Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2019
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 1 997

Jazyková redakcia Alena Veselá
Zodpovedný redaktor Erik Fazekaš
Technická redaktorka Jana Urbanová
Návrh obálky Beáta Lišková
Sadzba Petra Jasovská
Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno
2. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať
za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA